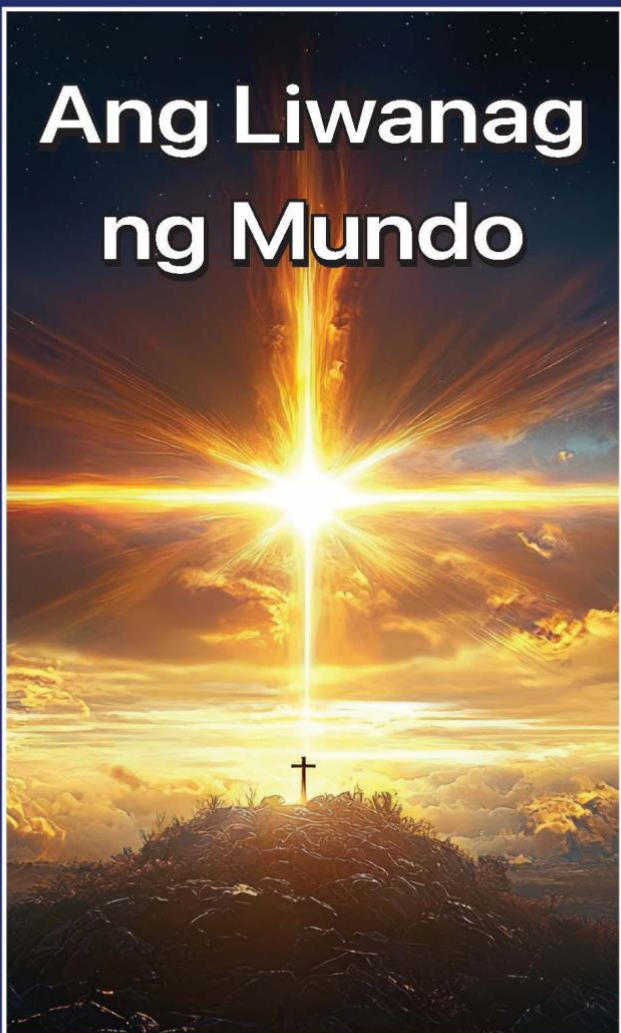

Ang Liwanag ng Mundo

Ang Liwanag ng Mundo

"Kaya't suminag sa harapan ng mga tao ang inyong liwanag, upang makita nila ang inyong mabubuting gawa at luwalhatiin ang inyong Ama na nasa langit."
Mateo 5:16

Ang kadiliman ay ginagamit sa Bibliya bilang simbolo ng paghihiwalay sa Diyos at ng kakulangan ng kaalaman tungkol sa kaniya at sa kaniyang mga layunin para sa sangkatauhan. "Ang Diyos ay liwanag, at sa kaniya'y walang anomang kadiliman," ang isinulat ng Apostol Juan. (1 Juan 1:5). Ang mga nakakakilala sa Diyos ayon sa paghahayag Niya sa Kanyang Salita, at nagsusumikap na gawin ang Kanyang kalooban, ay inilalarawan sa Kasulatan bilang naglalakad "sa liwanag." Ang lahat ng iba pa ay sinasabing naglalakad "sa kadiliman." 1 Juan 1:6,7

Ang simbolikong kadiliman na ito ay bumaba sa sangkatauhan dahil sa kasalanan, at ang ating mga unang magulang ang mga orihinal na makasalanan. Pinili nilang suwayin ang batas ng Diyos, at sa paggawa nito ay dinala nila ang kamatayan sa kanilang sarili at sa lahat ng kanilang mga supling. Sinulat ni Pablo, "Sapagkat sa pamamagitan ng pagsuway ng isang tao, ang marami [ibig sabihin, ang buong lahi ng tao] ay naging makasalanan." (Roma 5:19). Ibig sabihin nito, mula pa noong mga araw ng Eden ay tinakpan na ng "kadiliman" ang buong mundo.

Tunay nga, tinukoy ito ni Propeta David bilang isang karanasang gabi nang isinulat niya, "Maaaring magtagal ang pag-iyak sa gabi," at saka idinagdag ang nakapagpapalubag-lubhang pangako, "Dumadating ang kagalakan sa umaga." Awit 30:5

Sa mahaba at malungkot na gabing ito, kung kailan, sa pangkalahatan, ang mga tao ay wala sa Diyos at walang pag-asa sa , nagkaroon Siya ng Kanyang mga saksi sa lupa, na, alinman sa pamamagitan ng kamay ng Diyos sa kanila, o sa pamamagitan ng kanilang sariling tapat na patotoo tungkol sa Kanya, ay naging gaya ng mga ilaw sa madilim na lugar. Sa anumang panahon, hindi kailanman nahikayat ng mga saksi na ito ang malaking bilang ng mga tao tungkol sa katotohanang may kinalaman sa Diyos, ngunit madalas silang nagsilbing gabay sa mga taong taimtim na naghanap sa Diyos upang siya'y matagpuan at mapaglingkuran. Gawa 17:27

Kung babalik tayo sa panahon ng Baha, makikita natin na noon si Noah ay isang saksi para sa Makapangyarihang Diyos, ang Maylalang. Ipinapaalam sa atin ni Apostol Pedro na si Noah ay isang "mangangaral ng katuwiran." (2 Pedro 2:5). Hindi niya nareporma ang mundo ng kanyang kapanahunan, ngunit siya ay naging isang liwanag sa mundong iyon dahil nagpatotoo siya tungkol sa Diyos at sa layunin ng Diyos kaugnay ng nalalapit na Baha. Ang paninindigan ni Noah para sa Diyos at para sa katuwiran ay pinatunayan ng pagdating ng Baha.

Sa lahat ng mga siglong iyon bago ang unang pagdating ni Jesus, ipinakita ng Diyos ang kaniyang

kapangyarihang mag-ingat sa buhay ng kaniyang mga saksi sa isang makapangyarihang paraan, at ito ay nagpalakas sa bisa ng kanilang patotoo. Sa pamamagitan ni Propeta Isaias, nangako ang Panginoon, "Walang sandatang ginawa laban sa iyo ang magtatagumpay," at ito ay literal na totoo kaugnay sa lahat ng kaniyang tapat na saksi noong mga sinaunang panahon. Isaias 54:17

Ipinagbili siya ng mga kaaway ni Jose bilang alipin sa Ehipto, ngunit sa pamamagitan ng mga kahanga-hangang probidensya ng Diyos ay naging pinuno siya ng Ehipto at tagapagligtas ng kanyang bayan. Napakagandang ipinakita nito ang kapangyarihan at kaluwalhatian ng Diyos ni Jose! Walang tala na si Jose ay nangaral ng mahabang sermon tungkol sa Diyos. Ang kanyang buhay ng pananampalataya na may , at ang paminsan-minsang "salita sa takdang panahon" na ginamit niya upang ipahayag ang kanyang pananampalataya, ay mas mabulalas kaysa sa anumang talumpati na maaari niyang ginawa, lalo na't lantaran ding pinagtibay ng Diyos ang kanyang pananampalataya at ginantimpalaan ang kanyang katapatan.

Sa kalaunan, nang umakyat sa kapangyarihan sa Ehipto ang isang paraon na hindi nakakakilala kay Jose, ginawang alipin ang mga Israelita na noon ay naninirahan sa lupain at lubhang dumami ang bilang. Sa maingat na pamamahala ng Panginoon, itinaas si Moises upang iligtas sila. Nasa alanganin ang pangalan at kaluwalhatian ng Diyos nang humarap

sina Moises at Aaron sa paraon upang igiit ang pagpapalaya ng mga Israelita.

Walang magawa si Moises sa kanyang sarili upang tuparin ang plano ng Panginoon para sa kanyang bayan, ngunit nanindigan siya nang tapat sa panig ng Panginoon, at sa pangalan ng Panginoon ay hiniling ang kalayaan para sa mga Israelita. Alam natin ang kinalabasan. Sunud-sunod na salot ang bumagsak sa mga Ehipsiyo, at sa wakas ay ang kamatayan ng kanilang mga panganay. Pagkatapos ay inutusan ng hari ang mga batang Hebreo na lisanin ang bansa, na kanilang ginawa.

Gayunpaman, nagbago ang isip ni Paraon at sinugo ang kanyang hukbo upang bawiin ang mga Israelita. Muli, humalikot ang Panginoon, nagbukas ng daan sa pamamagitan ng Dagat na Pula para sa kanyang bayan, at hinayaan ang tubig na bumalot sa hukbo ng Ehipto nang subukan nilang sumunod. Doon ay narinig ang marilag na awit ng kaligtasan, "Aking aawitan ang Panginoon, sapagkat siya'y nagwagi nang may kaluwalhatian; ang kabayo at ang sumasakay dito ay nahagis niya sa dagat. Ang Panginoon ang aking sikanan at aking awit, at siya ang naging aking kaligtasan." Exodo 15:1,2

Ang kahanga-hangang patotoo ng kakayahan ng Diyos na ipagtanggol at iligtas ang kanyang bayan ay hindi nagbigay ng sapat na impresyon sa mga Israelita upang magtiwala sila nang lubos sa kanya na magpatuloy at taglayin ang Lupang Pangako. Tinanggihan nila ang ulat ng dalawang tapat na espiya, sina Caleb at Josue, at bumoto laban sa

pagtatangkang paalisin ang mga Cananeo sa lupain. Dahil dito, pinayagan sila ng Diyos na magpalibot-libot sa ilang sa loob ng apat na pulong taon.

Gayunpaman, himalang inaalagaan Niya sila. Nagbigay Siya ng mana mula sa langit, at sumabog ang tubig mula sa bato upang palamigin sila. Binigyan Niya sila ng tabernakulo bilang sentro ng pagsamba. Sa lahat ng panahong iyon, gaya ng pinaalala ni Moises sa mga Israelita, "Sa loob ng apat na pulong taon na iyon, hindi napundok ang inyong mga damit, at hindi namaga o napaltos ang inyong mga paa." (Deuteronomio 8:4). Alam ni Moises na ang Panginoon ang nag-alaga sa kanyang bayan sa kanilang paglalakbay sa ilang, ngunit siya ay natakot na baka makalimot sila at pinaalalahanan sila na ang Diyos ang "nanguna sa inyo sa malawak at kakila-kilabot na ilang, na tigang at walang tubig na lupain, na may makamandag na ahas at alacdan. Hinango Niya para sa inyo ang tubig mula sa matigas na bato." Deuteronomio 8:15

Ang Panginoon ang gumawa ng mga bagay na ito para sa Israel, at sa gayon, sa pamamagitan ng pakikitungo Niya sa kanila at sa kabila ng kanilang sariling kakulangan sa pananampalataya, ginamit sila bilang mga saksi Niya. Nananatiling totoo ito nang, sa ilalim ng pamumuno ni Josue, at sa pamamagitan ng isa pang himala, pinahintulutan Niya silang tumawid sa Ilog Jordan at taglayin ang Lupang Pangako.

Gumuho na mga Pader

Agad na pagpasok ng mga Israelita sa Canaan, hinarap sila ng pinatibay at napaderang lungsod ng Jerico. Walang pag-unlad ang maaaring makamit sa pag-angkin ng lupain hangga't hindi nasasakop ang lungsod na ito, ngunit hindi nila ito magagawa sa kanilang sariling karunungan at sariling lakas. Nang si Josue ay malapit na sa Jerico, tumingin siya pataas at nakita ang isang lalaki na nakatayo sa kanyang harapan na may hawak na nakataas na espada. Lumapit si Josue sa kanya at tanong, "Para ba sa atin ka o para sa ating mga kaaway?" (Josue 5:13-15)

Pinakilala ng lalaking may hawak na tabak ang sarili bilang "kapitan ng hukbo ng Panginoon"—ang anghel na hukbo ng Panginoon. Bilang sugo ng Panginoon, inilagtag ng "lalaking" ito kay Josue ang estratehiya na gagamitin sa pagsakop sa Jerico. Sinunod ni Josue ang mga tagubiling ito, at gumuho sa harap nila ang mga pader ng lungsod. "Nasa kasama si Josue ng Panginoon, at kumalat ang kanyang kabantugan sa buong lupain." Josue 6:27

Isa pang kapansin-pansing tagumpay na nagbigay-luwalhati sa Panginoon ay ang pagdaig ni Gideon sa mga Midianita gamit ang kaniyang maliit na pangkat na may tatlong daang tauhan. Muli, ang Panginoon ang siyang nagkamit ng tagumpay. Nang ang tatlong daang tauhan ni Gideon, na tinutupad ang mga tagubilin ng kanilang pinuno, ay nabasag ang mga palayok na luwad, na nagpa-sidhi sa liwanag ng kanilang mga sulo sa kadiliman, at hinipan ang kanilang mga trumpeta at sumigaw, "Ang tabak ng

Panginoon, at ni Gideon," "ipinagkaloob ng Panginoon ang tabak ng bawa't isa laban sa kaniyang kapatid, pati na sa buong hukbo [ng mga Midyánita]: at ang hukbo ay tumakas." Hukom 7:20-22

Ang Jehova ang Diyos

Sa pamamagitan ni Propeta Elias, ipinahayag din ng Diyos ang kanyang kaluwalhatian sa isang natatanging paraan. Dahil sa impluwensiya ni Jezabel, asawa ni Haring Ahab, inilihis ang Israel sa idolatrang pagsamba kay Baal. Sa direksyon ng Panginoon, inorganisa ni Elias ang isang pagsubok sa bundok Carmel upang mapatunayan kung si Jehova o si Baal ang tunay at buhay na Diyos. Napagkasunduan na ang sinumang magpapababa ng apoy mula sa langit at magsunog sa hain na inihain sa kanya ang tunay na Diyos.

Nagkaroon ng napakalaking pagtitipon sa bundok Carmel at sa paligid nito noong araw na iyon. Iginiit ni Elias na unahin ng mga pari ni Baal ang kanilang pagpapakita, at ginawa nga nila, ngunit wala silang nakamit na resulta. Maghapon silang nagpakitang-gilas at sumigaw kay Baal, ngunit hindi sumagot si Baal. Pinukaw sila ni Elias, "Sumigaw kayong malakas! Tiyak na diyos siya! Marahil malalim ang iniisip niya, o abala, o naglalakbay. Marahil natutulog siya at kailangang gisingin." 1 Mga Hari 18:27

Patuloy na naghagulgol ang mga pari ni Baal sa kanilang diyos hanggang sa oras ng "gabing hain." Pagkatapos, inimbitahan ni Elias ang mga tao na lumapit upang masaksihan ang pagsubok na gagawin

niya. Naghanda siya ng isang altar at naglagay ng hain dito. Pagkatapos, upang maipakita na walang daya ang isinasagawa, humukay siya ng isang kanal sa paligid ng altar at pinuno ito ng tubig, na binabad ang altar at ang hain sa tubig. Pagkatapos ay nanalangin si Elias:

"Panginoon, Diyos ni Abraham, Isaac at Israel, ipakilala mo ngayon na ikaw ang Diyos sa Israel at ako ay lingkod mo at ginawa ko ang lahat ng ito sa iyong utos. Pakinggan mo ako, Panginoon, pakibatan mo ako, upang malaman ng mga taong ito na ikaw, Panginoon, ang Diyos, at ibinabalik mo ang kanilang mga puso." 1 Mga Hari 18:36,37

Bilang tugon sa mapanuring panalangin na ito na humihiling na ipagtanggol ng Diyos ang Kanyang sariling pangalan sa harap ng Kanyang bayan, bumaba ang apoy at sinunog ang handog na susunugin, pati ang kahoy, ang mga bato, at ang alikabok, at sinipsip ang tubig na nasa kanal. Nang makita ito ng buong bayan, lumuhod sila nang paspas at sinabi, "Ang Panginoon ang Diyos; ang Panginoon ang Diyos." 1 Mga Hari 18:38,39

Sinira ang Hukbong Asiryo

Sa panahon ng paghahari ni Haring Esekias, si Sennacherib, hari ng Asiria, sa isang kampanyang agresibo, ay inutusan na isuko sa kanya ang Jerusalem. Nagpadala siya ng sugo kay Esekias na humihiling ng kanyang pagsuko, ngunit hindi tinanggap ang kahilingan. Muling ipinadala ang sugo, na may sumusunod na mensahe:

"Huwag mong hayaan na linlangin ka ng diyos na iyong pinagkakatiwalaan kapag sinabi niyang hindi ibibigay ang Jerusalem sa kamay ng hari ng Asiria. Tiyak na narinig mo na kung ano ang ginawa ng mga hari ng Asiria sa lahat ng mga bansa, kung paanong winasak nila ang mga ito nang lubusan. At maililigtas ba kayo? Ipinagligtas ba ng mga diyos ng mga bansang winasak ng mga nauna sa akin ang kanilang mga tao—ang mga diyos ng Gozan, Haran, Rezech at ang mga taga-Eden na nasa Tel Assar? Nasaan ang hari ng Hamath o ang hari ng Arpad? Nasaan ang mga hari ng Lair, Sepharvaim, Hena at Ivvah?" 2 Mga Hari 19:10-13

Narito ang isang tuwirang hamon sa kakayahan ng Diyos ng Israel na hadlangan ang balak ni Sennacherib na sakupin a , at gawing alipin ang Jerusalem. Sa payo ng Propeta Isaias, taimtim na nanalangin si Haring Esekias sa Diyos, na nagsasabing:

"O Panginoong Diyos ng Israel, na nakaupo sa pagitan ng mga kerubin, ikaw lamang ang Diyos sa lahat ng kaharian sa lupa. ... Panginoon, pakinggan mo ang mga salitang ipinadala ni Sennacherib upang hamakin ang buhay na Diyos. Totoo nga, Panginoon, na winasak ng mga hari ng Asirya ang mga bansang ito at ang kanilang mga lupain. Ibinato nila ang kanilang mga diyos sa apoy at sinira ang mga ito, sapagkat hindi naman talaga sila mga diyos kundi kahoy at bato lamang, na gawa ng kamay ng tao. Ngayon, Ginoo aming Diyos, iligtas mo kami sa kanyang kamay,

upang malaman ng lahat ng kaharian sa lupa na ikaw lamang, Ginoo, ang Diyos." 2 Mga Hari 19:15-19

Sumagot ang Panginoon sa panalangin na ito sa pamamagitan ni Propeta Isaias, at tiniyak sa propeta at sa hari na kaniyang ipagtatanggol nga ang Jerusalem, "para sa akin, at para sa kapakanan ng aking lingkod na si David." Higit pa nating mababasa, "Nang gabing iyon, lumabas ang anghel ng Panginoon at pumatay sa kampo ng mga Asiryo ng 185,000. Nang sila'y bumangon nang madaling-araw, narito, patay silang lahat. Kaya't umalis si Sennacherib na hari ng Asiria. Bumalik siya sa Nineve at nanirahan doon." 2 Mga Hari 19:20,34-36

Ang Kaluwalhatian ng Diyos sa Babilonia

Dahil ang kanyang piniling bayan ay hindi naging tapat sa kanya, pinayagan ng Panginoon na sila'y maging bihag sa Babilonia. Gayunpaman, sa kanilang hanay ay may ilang tapat na indibidwal na ginamit niya bilang kanyang mga saksi sa panahon ng kanilang pagkakakulong. Kabilang sa mga ito sina Daniel , at ang kanyang tatlong kabataang kaibigan, sina Hananiah, Mishael, at Azariah. Ang "prinsipe ng mga eunuko" na unang pinaglilingkuran nila ang nagbago ng kanilang mga pangalan sa Belteshazzar, Shadrach, Meshach, at Abednego. Daniel 1:6,7

Unang sumikat si Daniel sa harap ng hari nang sa tulong ng Panginoon ay naalala niya ang panaginip ni Nebuchednezar para sa hari at naipaliwanag ang kahulugan nito, matapos mabigo ang mga "manghuhula, at mga astrologo, at mga

salamangkero, at mga Caldeo" sa kanilang pagtatangka na gawin ito. Ito ay naging napakaepektibong patotoo para sa Diyos, na nag-udyok sa hari na kilalanin kay Daniel, "Tunay ngang ang iyong Diyos ang Diyos ng mga diyos at Panginoon ng mga hari at tagapagbunyag ng mga hiwaga, sapagkat nagawa mong ibunyag ang hiwagang ito." Daniel 2:47

Ginawang pinuno si Daniel sa buong lalawigan ng Babilonia, "at pinuno ng mga pinuno sa lahat ng pantas sa Babilonia." Si Daniel naman ay naalala ang kanyang tatlong kabataang kaibigan, at hiniling na sila ay italaga bilang kanyang mga katulong. Ipinagkaloob ang kahilingang ito.

Gayunpaman, malapit nang makalimutan ni Nebuchednezar ang kanyang ipinagtapat tungkol sa Diyos ni Daniel na siya ang "Diyos ng mga diyos, at Panginoon ng mga hari." Nais niyang kilalanin bilang sukdulang pinuno, at ipagdiwang ang pagsamba sa kanyang mga diyos sa buong kaharian. Nagpatayo siya ng isang malaking imahe na sumasagisag sa kanyang kapangyarihan bilang pinuno sibil, at sa kanyang karapatang utusan ang mga tao na sambahin ang kanyang mga diyos. Inutusan niya na ang lahat ng opisyal ng kaharian, sa isang itinakdang senyales, ay lumuhod at sumamba sa imaheng ito. Ang mga tumangging sumunod ay ihahagis sa isang mapaling pugon. Tila, si Daniel, dahil siya ay "nakaupo sa pintuan ng hari," ay hindi nasasakop ng utos na ito.

Gayunpaman, hindi kasama rito ang tatlo niyang kaibigan. May mga kaaway na inggit sa katungkulang

ginawa sa mga Hebreo na ito ang nag-ulat na hindi nila sinunod ang utos ng hari na lumuhod sa harap ng kanyang gintong imahe. Sa matinding galit, tinawag ni Nebuchednezar sa kanyang harapan ang tatlong Hebreo at hiniling na malaman kung totoo ang ulat. Tiniyak nila rito na totoo nga ito. Pagkatapos ay ipinahiwatig niya ang kanyang kahandaang bigyan sila ng isa pang pagkakataon ngunit malinaw niyang sinabi na kung susuwagin pa rin nila ang kanyang kautusan, tiyak na ihahagis sila sa nagliliyab na hurno. Nangyari nga na sina Shadrach, Meshach, at Abednego ay sumagot sa hari, na nagsasabing:

"Haring Nebuchednesar, hindi namin kailangang ipagtanggol ang aming sarili sa harap mo hinggil sa usaping ito. Kung ihahagis kami sa naglalagablab na pugon, kaya kaming iligtas ng Diyos na aming pinaglilingkuran mula rito, at ililigtas niya kami mula sa kamay ng Kanyang Kagalang-galang. Ngunit kahit hindi man, nais naming malaman ninyo, Kanyang Kagalang-galang, na hindi kami maglilingkod sa inyong mga diyos o sasamba sa gintong larawan na inyong itinayo." Daniel 3:16-18

Alam nating lahat ang kinalabasan. Ang tatlong Hebreo ay hinagis sa nag-aalab na pugon na napakainit ng apoy na ang mga lingkod ng hari na naghagis sa kanila ay nasunog at namatay. Gayunpaman, pinrotektahan ng makalangit na kapangyarihan ang tatlong Hebreo.

Pagkatapos, ang hari, na marahil ay medyo hindi sigurado kung naging matalino ba ang kanyang ginawa, nang medyo humupa na ang apoy, sumilip sa

nagliliyab na pugon at natuklasan niyang hindi lamang buhay ang tatlong Hebreo, kundi may isang ikaapat na kasama nila, "na parang Anak ng Diyos." (Daniel 3:25). Ang mga lubid lamang na nagbubuklod sa kanila ang nasunog, at dahil dito, nakita sila ng hari na naglalakad-lakad sa apoy. Pagkatapos ay inutusan niya silang lumabas mula sa mga apoy, at sinabi:

"Pinagpala ang Diyos nina Shadrach, Meshach, at Abednego, na nagpadala ng kaniyang anghel at iniligtas ang kaniyang mga lingkod na nagtitiwala sa kaniya, at sinuway ang utos ng hari, at inialay ang kanilang mga katawan, upang hindi maglingkod o sumamba sa anumang diyos maliban sa kanilang sariling Diyos. Kaya't inilalabas ko ang kautusan na ang bawat bayan, nasyon, at wika, na magsasalita ng anumang masama laban sa Diyos nina Shadrach, Meshach, at Abednego, ay mapuputol-putol, at ang kanilang mga bahay ay gagawing tambakan ng dumi: sapagkat walang ibang Diyos na makapagligtas sa ganitong paraan." Daniel 3:28,29

Maaari nating ipagpatuloy ang pagbabalik-tanaw sa mga kapanapanabik na pangyayaring ito kung saan niluwalhati ng Panginoon ang sarili sa paningin, hindi lamang ng Israel, kundi madalas pati na rin ng mga karatig-bansa, sa pamamagitan ng kahanga-hangang paraan ng kanyang pakikipaglaban para sa kanyang bayan at pagliligtas sa kanyang mga tapat na lingkod. Sila ay mga saksi ng Makapangyarihang Diyos, hindi dahil ipinaliwanag nila sa mga tao ang kanyang maluwalhating mga katangian, kundi dahil ipinakita

niya ang kanyang pabor sa kanila dahil sa kanilang walang-alinlmang katapatan sa kanya.

"Kayo ang Aking mga Saksi"

Ang Diyos mismo ang nagbubuod ng pananaw na ito para sa atin nang napakalinaw at napakaganda, sa pagsasabing:

Ganito ang sabi ng Panginoon na lumalang sa iyo, O Jacob, at siyang humubog sa iyo, O Israel: Huwag kang matakot; sapagkat tinubos kita, tinawag kita sa aking pangalan; ikaw ay akin. Kapag dumaan ka sa mga tubig [tulad ng pagdaan sa Dagat na Pula], sasamahan kita; at sa mga ilog [tulad ng pagtawid sa Jordan], hindi ka lilubugan nito: kapag lumakad ka sa apoy, hindi ka masusunog; ni maningabong sa iyo ang apoy. Sapagkat ako ang Panginoon na iyong Diyos, ang Banal ng Israel, ang iyong Tagapagligtas: ibinigay ko ang Ehipto bilang iyong pantubos, ang Etiyopya at Seba bilang kapalit mo." "Ako, oo ako nga, ang Panginoon; at bukod sa akin ay walang Tagapagligtas. Ako ang nagpahayag, at nagligtas, at nagpakita, nang walang dayuhang diyos na kasama ninyo: kaya't kayo ang aking mga saksi, sabi ng Panginoon, na ako ang Dios." Isaias 43:1-3,11,12

Sa mga talatang nasa pagitan ng kabanatang ito na nagpapahayag ng katotohanan, ipinahihiwatig ng Panginoon na ang kaniyang mga pakikitungo sa hinaharap sa kaniyang bayan na Israel ay magiging patotoo rin sa kaniyang kaluwalhatian. Ang mga talata 6 at 7 ay nagsasaad: "Sasabihin ko sa hilaga, Pabayaan mo; at sa timog, Huwag kang magpigil:

dalhin mo ang aking mga anak na lalaki mula sa malayo, at ang aking mga anak na babae mula sa mga hangganan ng lupa; Kahit ang bawat isa na tinawag sa aking pangalan: sapagkat nilikha ko siya para sa aking kaluwalhatian, binuo ko siya; oo, ginawa ko siya."

Tila tumutukoy ito sa muling pagtitipon ng nagkalat na Israel na isinasagawa sa kasalukuyan. Maraming propesiya ang nagpapakita na ito ay magaganap sa katapusan ng kasalukuyang kapanahunan. Babanggitin natin ang isa rito para sa kumpirmasyon:

"Narito, darating ang mga araw," sabi ng Panginoon, "na hindi na sasabihin, 'Buhay ang Panginoon na naglabas sa mga anak ng Israel mula sa lupain ng Ehipto,' kundi, 'Buhay ang Panginoon na naglabas sa mga anak ng Israel mula sa lupain ng hilaga, at mula sa lahat ng mga lupain kung saan niya sila pinalayas : at ibabalik ko sila sa kanilang lupain na ibinigay ko sa kanilang mga ama. Narito, magpapadala ako ng maraming mangingisda, sabi ng Panginoon, at huhuliin nila; at pagkatapos ay magpapadala ako ng maraming mangangaso, at huhuliin nila." Jeremias 16:14-16

Ang katotohanang, sa nakalipas na siglo, maraming likas na inapo ni Abraham ang bumalik sa Lupang Pangako nang walang pananampalataya, na hinihimok hindi ng kanilang pag-ibig sa Diyos kundi ng kanilang pagnanais sa pambansang kasarinlan, ay hindi pinabulaanan ang simula ng katuparan ng mga kahanga-hangang hula na ito. Dapat tandaan na ang paglabas na ito mula sa mga bansa ay inihahalintulad sa kanilang paglabas mula sa Ehipto. Noong

panahong iyon, ang motibo ay makatakas sa pagkaalipin, at dahil sa kakulangan ng kanilang pananampalataya at paghihimagsik laban sa kanilang Diyos, pinayagan silang magpaligoy-ligoy sa ilang sa loob ng apat na dekada.

Na dapat nating asahan na makikita silang muling pinagsama-sama sa kawalan ng pananampalataya ay malinaw na ipinahihiwatig ng hula sa Ezekiel 20:33-37, na nagsasaad:

"Buhay ako, sabi ng Panginoong Dios, na sa pamamagitan ng makapangyarihang kamay, at ng nakaladlad na bisig, at ng ibinuhos na kagalitan, ako'y maghahari sa inyo: At ilalabas ko kayo mula sa mga bayan, at titipunin ko kayo mula sa mga lupain na inyong pinangalatahan, sa pamamagitan ng makapangyarihang kamay, at ng nakaladlad na bisig, at ng ibinuhos na kagalitan. At dadalhin ko kayo sa ilang ng bayan, at doon ako makikipagtalo sa inyo harapan. ... At papagdaanan ko kayo sa ilalim ng tungkod, at dadalhin ko kayo sa tali ng tipan."

Ilang mahahalagang katotohanan ang lumilitaw sa hula na ito tungkol sa pagbabalik ng Israel sa kanilang lupain at muling pagtatatag bilang isang bansa. Isa rito ay ang Diyos ay naghahari sa kanila sa kaniyang "galit" upang maisakatuparan ito. Ang pananalitang ito ay hindi naglalarawan ng kusang-loob na pagbabalik ng isang bayan na hinihimok ng pag-ibig sa kanilang Diyos. Una silang dinala sa "gubat ng bayan." Ang pahayag na ito ay nagpapahiwatig na sa isang panahon, ang mga nagbalik na bihag ay magiging nasa parehong kalituhan at kawalan ng

pananampalataya tulad ng mundo sa kanilang paligid. Nangungusap ang Diyos sa kanila nang "mukha sa mukha." Hindi na niya kailangang makipag-usap sa kanila nang ganoon kung sila ay buong pusong para sa kanya at tinanggap si Jesus bilang kanilang Manunubos.

Pagkatapos silang ipagdaan sa ilalim ng "sanga" ng parusa ng Diyos, sila ay sa wakas dinala "sa tali ng tipan." Ipinapakita nito na nang sila ay unang maibalik sa kanilang lupain, wala pa sila sa ugnayang tipan sa kanilang Diyos. Ipinapaalam sa atin ng Jeremias 31:31-34 na darating ang panahon na ang Panginoon ay gagawa ng "isang bagong tipan sa sambahayan ng Israel, at sa sambahayan ng Juda." Gayunpaman, hindi ito mangyayari hangga't hindi sila nadadala "sa ilalim ng tungkod" ng disiplina, at pagkatapos silang mabuksan ang mga mata upang masdan ang kaluwalhatian ng Panginoon.

Ang propesiya ni Ezekiel, sa mga kabanata 38 at 39, ay nagbibigay sa atin ng pahiwatig kung kailan ito magaganap. Malinaw na ang Israel ay magiging mas matatag at mas masagana bilang isang bansa kaysa sa kasalukuyan, sapat upang akitin ang mga mananakop mula sa hilaga at iba pang panig upang umatake laban sa kanila. Sa pag-atake na ito, muling lalaban ang Diyos para sa kaniyang bayan gaya ng ginawa Niya noong mga araw ng dati.

Sinasabi sa propesiya na ang Diyos ay hihimasok laban sa pinuno ng mga kaaway ng Israel "na may salot at dugo; at uulanin ko siya, at ang kaniyang mga tropa, at ang maraming taong kasama niya, ng

umuulan na ulan, at malalaking granizo, apoy, at asupre." Ezekiel 38:22

Ang magiging bunga nito ay ang pagbubukas ng mga mata ng mga bansa sa kaluwalhatian ng Diyos. Hindi lamang iyon, kundi ipinahayag sa Ezekiel 39:7, "At ipakikilala ko ang aking banal na pangalan sa gitna ng aking bayan na Israel; at hindi ko na papayagang dungisan pa nila ang aking banal na pangalan; at malalaman ng mga bansa na ako ang Panginoon, ang Banal sa Israel."

Kaya, kung paanong pinarangal ng Diyos ang kaniyang pangalan sa pamamagitan ng kahanga-hangang paraan ng kaniyang pakikitungo sa Israel noong nakaraan, magiging ganoon muli. Sa ganitong paraan ay magpapatuloy silang maging mga saksi niya, hindi dahil masigasig sila sa pagpapahayag ng mga birtud ng kaniyang pagkatao, kundi dahil, gaya ng noong nakaraan, ipagtatanggol at ililigtas niya sila at ipapatawad ang kanilang mga paglabag. Kaugnay nito, lalo pang ipinahayag ng Panginoon sa Israel:

"Hindi ka bumili ng mabangong kalamo para sa akin, o nagpakasasa sa akin ng taba ng iyong mga hain. Ngunit pinaratan mo ako ng iyong mga kasalanan at pinagod mo ako ng iyong mga pagsalangsang. Ako, oo ako nga, ang siyang magbura ng iyong mga paglabag, alang-alang sa akin, at hindi ko na aalalahanin pa ang iyong mga kasalanan." Isaias 43:24,25

Pinalalawak ni Apostol Pablo ang kaisipang ito nang, sa paghula sa pagbabalik ng Israel sa ugnayang tipan

[illegible]

himala ng kanyang mga pasya at ng kanyang mga daan! Kay himala ng kanyang mga pasya at ng kanyang mga daan! Kay himala ng kanyang mga pasya at ng kanyang mga daan! Kay himala ng kanyang mga pas

Pagkatapos ng maraming siglo ng matiyagang paghihintay, sa panahon na pinagsabihan ng Panginoon ang Israel sa kanilang pagkabihag sa gitna ng mga bansa, ibabalik niya sila sa kanyang sarili at makikipagtipan sa kanila. Ipinapaalam sa atin ni Pablo na mangangahulugan din ito ng "buhay mula sa mga patay." Ang buong Israel, ang mga buhay at ang mga patay, ay muling gagamitin ng Panginoon bilang paraan ng paghayag ng kanyang kaluwalhatian sa kanila at sa lahat ng mga bansa. Muli, sila ang magiging mga saksi niya, kahit na, gaya ng ipinaliwanag ng Panginoon, ang isa sa kanilang ambag sa layuning ito ay ang kanilang mga kasalanan, na naging dahilan upang ipamalas niya ang kanyang awa at pag-ibig.

Mga Saksi ni Jesus

Sa Panahon ng Ebanghelyo, ang liwanag ng kaluwalhatian ng Diyos ay nahayag sa ibang paraan. Nang sabihin ni Hesus, "Kayo ang liwanag ng mundo," sa kaniyang mga alagad sa Pagsubok sa Templo (Mateo 5:14), Ang kapanahunan kung kailan himalang ipinakita ng Diyos ang kaniyang kamay sa proteksyon at pagpapala sa kaniyang piniling bayan, at sa parusa sa kanilang mga kaaway, ay mabilis nang magwawakas. Sa loob ng ilang taon lamang, maririnig

ng tipikal na bayan ng Diyos ang mga makasaysayang salitang iyon, "Ang bahay ninyo ay iniwan na wasak." (Mateo 23:38). Pagkatapos ay ang liwanag ng Diyos ay sisikat sa pamamagitan ng ibang daluyan, at sa pamamagitan ng iba't ibang paraan.

Sa bagong kaayusang ito, si Jesus ang Pinuno, ang Kapitan, ang Tagapanguna. Ipinahayag Niya tungkol sa Kanyang sarili, "Ako ang Liwanag ng mundo." (Juan 8:12). Alam ni Jesus na hindi siya mananatili nang personal sa mundo, at ang gawain ng Diyos na ipinagkatiwala sa kanya ay ipagpapatuloy ng kanyang mga kinatawan - ang kanyang mga sugo. Sa Pahayag 20:4, tinutukoy sila bilang yaong mga "pinugutan ng ulo dahil sa patotoo ni Jesus, at dahil sa salita ng Diyos."

Ang pananalitang ito ay naglalarawan ng pagkamartir, o ang pag-alay ng buhay sa paglilingkod kay Jesus at sa salita ng Diyos. Sa Panahon ng Ebanghelyo, ang katapatan ay humahantong sa kamatayan, at tayo ay hinihikayat ng pangako, "Maging tapat ka hanggang sa kamatayan, at ibibigay ko sa iyo ang korona ng buhay." Pahayag 2:10

Sa simula ng kapanahunan, at nagpatuloy sa buong buhay ng mga apostol, ginamit ang mga himala na nagpakita ng kaluwalhatian ng Diyos. Pinagaling ni Jesus ang mga maysakit at binuhay na mag-uli ang mga patay. Ginawa rin ito ng mga apostol, ngunit sila mismo ay namatay, at ang mga nakamasid ay hindi binigyan ng ebidensya ng banal na pamamahala o pag-aalaga sa kanilang buhay sa ganitong paraan. Bagaman binuhay na mag-uli si Jesus, kakaunti bukod

sa mga disipulo ang naniwala rito. Ibinuhos ang Banal na Espiritu sa mga naghihintay na disipulo sa Pentekostes, ngunit tinanggihan ng kanilang mga kaaway na tanggapin ang kanilang nakita at narinig bilang ebidensya ng kamay ng Diyos sa kanilang mga gawain. Sa halip, inakusahan nila na lasing ang mga disipulo.

Hindi naglaon matapos makatulog sa kamatayan ang mga apostol, tumigil ang lahat ng makapangyarihang pagpapakita ng banal na proteksyon at pag-ibig, at mula noon ay tinawag ang bayan ng Panginoon sa buong kapanahunan na lumakad nang lubos sa pamamagitan ng pananampalataya. Sila ay naging mga saksi ni Jesus, hindi dahil sa himalang ipinakita sa kanila, kundi dahil sa kanilang katapatan sa pagpapahayag ng "ebanghelyo ni Cristo," na ayon kay Pablo, ay "kapangyarihan ng Diyos tungo sa kaligtasan." Roma 1:16

Ang komisyong ibinigay ni Jesus sa kanila ay ang maging mga saksi niya sa buong mundo sa pamamagitan ng pangangaral ng ebanghelyo. (Mateo 28:19; Gawa 1:8). Sa mga nakaraang kapanahunan, nang ang bayan ng Panginoon ay tinawag na mga saksi niya, ito ay dahil inihayag ng Diyos ang kaniyang kaluwalhatian sa pamamagitan ng himalang paraan ng kaniyang pakikitungo sa kanila. Sa Panahon ng Ebanghelyo, ang mga sumasaksi para kay Jesus ay ginagawa ito sa pamamagitan ng pagpapahayag ng kamangha-manghang plano para sa kaligtasan ng tao na ipinadala si Jesus sa mundo upang tuparin. Sa pagpapahayag ng ebanghelyong ito, hindi lamang nila

sinasabi ang makapangyarihang himala ng pagkabuhay na mag-uli ni Jesus, kundi pati na rin ang himala ng pagkabuhay na mag-uli ng mga makikipamuhay at makihahari kasama niya.

Bukod pa rito, ang buong mensahe ng ebanghelyo ay nananawagan ng isang pahayag tungkol sa dakilang himalang darating na magiging kinakailangan para sa paggising ng lahat ng mga patay, at sa muling pagtatatag ng mga kusang-loob at masunurin sa ganap na kaperpeksyon ng buhay bilang mga tao sa lupa. Sa pagpapahayag ng mga katotohanan tungkol sa mga himalang ito, ang mga saksi ni Jesus ay pinatitibay ng kanilang kaalaman sa mga nangyari sa nakaraan. Alam nila na ang Diyos na nagligtas sa Israel mula sa Ehipto, na naghatid sa kanila nang ligtas sa Dagat na Pula at sa Ilog Jordan patungo sa tagumpay sa Canaan, na nagpadala ng anghel at winasak ang hukbong Asiryo sa isang gabi, at na nagligtas sa tatlong Hebreo mula sa nag-aapoy na hurno, ay higit na may kakayahang tuparin ang lahat ng kaniyang mabubuting pangako na may kinalaman sa kaligtasan ng buong sangkatauhan mula sa kasalanan at kamatayan.

lilan lamang sa mga saksi ni Jesus ang tunay na nakakita sa kaniya, ngunit pinaniniwalaan nila ang patotoo ng mga nagpapatotoo sa katotohanang siya ay muling nabuhay mula sa mga patay. Pinaniniwalaan at ipinapahayag din nila ang patotoo ni Pablo na nang muling nabuhay si Jesus mula sa mga patay, siya ay lubos na itinaas sa itaas ng mga anghel, mga prinsipalidad, at mga kapangyarihan, at sa itaas

ng bawat pangalang nababanggit, sa kanan ng Kaluwalhatian sa kaitaasan. (Efeso 1:18-23). Tinanggap din nila at ipinangangaral ang karagdagang patotoo ni Pablo na nagsasaad na sa huli "bawat tuhod ay luluhod, ... At bawat dila ay magpapahayag na si Jesucristo ang Panginoon, sa kaluwalhatian ng Dios Ama." Filipos 2:9-11

Ang mga saksi ni Jesus na ito ay malugod na ginagampanan ang puestong ito, bilang kanyang mga sugo, sa mga kaayusan ng Diyos, sapagkat ikinagagalak nilang tuparin ang banal na utos na parangalan ang Anak, gaya ng pagparangal nila sa Ama. Sa katunayan, nauunawaan nila na hindi nila kayang parangalan ang Ama sa anumang paraan, maliban kung gagawin nila ito sa pamamagitan ng Anak. (Juan :5:23). Alam nila na ang paggalang at pagsamba sa muling nabuhay at niluwalhating Hesus, at ang pagiging mga saksi niya, ay hindi nagbabawas sa kaluwalhatian ng Diyos, sapagkat nauunawaan nila na ang kapangyarihan ng Ama ang nagtaas sa kanyang Anak sa napakataas na katungkulang ito sa kaniyang sariling kanan.

Bilang "mga saksi ni Jesus, at para sa salita ng Diyos," lumalabas sila na may awit ng papuri sa kanilang mga labi - papuri sa Diyos para sa kanyang pag-ibig sa pagpapadala kay Jesus upang maging Tagapagligtas at Tagapagligtas ng mundo. Pinupuri nila ang banal na karunungan ng Diyos na nagdisenyo ng ganitong mapagmahal na plano ng kaligtasan, at ang kanyang katarungan na, bagaman hindi nito maaaring pawalang-sala ang may sala, ay naglaan ng paraan

upang hugasan ang kanilang mga kasalanan sa pamamagitan ng dugo ng Manunubos. Pinupuri nila ang kapangyarihan ng Diyos na sa pamamagitan nito ay naisasakatuparan at tinitiyak ang bawat bahagi ng kanyang maluwalhating layunin.

Hindi sila lumilibot na emosyonal na sumisigaw, "Purihin ang Panginoon!" Gayunpaman, pinupuri at pinararangalan nila ang Diyos sa pamamagitan ng pagpapabatid ng mapagmahal niyang plano na nakasentro kay Cristo Jesus, ang Manunubos. Nagagalak sila na pinahintulutan sila ng Banal na Espiritu ng Diyos na maging mga saksi ni Jesus. Nagagalak sila na pinahihintulutan silang ipaliwanag ang plano ng Diyos kaugnay sa mga inanyayahan na maging kapwa tagapagmana kasama ni Jesus sa espirituwal na yugto ng kaniyang kaharian, pati na rin ipahayag ang maluwalhating pag-asa ng "pagbawi" para sa buong sangkatauhan sa loob ng isang libong taon ng paghahari ni Cristo.

Hindi Nabago ang Mundo

Ang maringal na patotoong ito na ibinigay sa buong kapanahunan ng mga saksi ni Jesus ay hindi nagpabago sa mundo, at hindi rin nito babaguin ang mundo ngayon. Hindi iyon ang plano ng Diyos—ang kanyang kalooban ay ang pangunahing tagumpay ng gawaing patotoong ito ay ang pag-abot at pag-unlad ng mga sasali sa natatanging pangkat na ito at mapatunayang karapat-dapat na mabuhay at maghari kasama si Cristo.

Sa katunayan, may iba pang nakarinig, at sa ilang bahagi ay pinagpala. Kaya naman, sila ay nahanda nang bahagya para sa mga pagpapala ng kaharian na darating sa mundo sa panahon ng Milenyo. Milyon-milyong iba pa rin ang nakarinig sa mensahe ngunit hindi ito pinansin – gayunpaman, naging saksi pa rin ito kahit sa kanila. Sinabi ni Jesus na "ang ebanghelyo ng kaharian ay ipangangaral sa buong mundo bilang patotoo sa lahat ng bansa; at saka darating ang wakas [ng Panahon ng Ebanghelyo]." Mateo 24:14

Inihambing ni Jesus ang kaniyang mga indibidwal na saksi sa mga kandilang nagniningning sa kadiliman. Alam natin na ang isang kandila ay hindi naglalabas ng kaniyang liwanag nang malayo sa kadiliman. Nakikinabang lamang rito ang mga malalapit dito. Sa katulad na paraan, ang liwanag ng ebanghelyo na nagniningning sa pamamagitan ng mga saksi ni Jesus ay isang gabay at isang malaking biyaya sa mga, sa pamamagitan ng pananampalataya at debosyon, ay lumalapit dito at sa Panginoong kinakatawan nito, ngunit ang panlabas na mundo ay nakakakita lamang ng isang malabong kislap.

Sinabi ng isang tao na ang liwanag ng ebanghelyo na sumisikat sa pamamagitan ng mga saksi ni Jesus ay parang parola sa gilid ng karagatan - hindi ito inilagay doon upang paliwanagan ang karagatan, kundi upang gabayan ang mga mandaragat. Kaya naman, hindi nilinawagan ng katotohanan ang mundo sa panahon ng Ebanghelyo, bagaman ito lamang ang tanging liwanag sa mundo. Ang liwanag na ito, gayunpaman, ay naging gabay sa sariling bayan ng Panginoon na "

," na nagbigay-daan sa kanila upang matagpuan at lapasan ang "makipot na daan" na patungo sa "kaluwalhatian at karangalan at kawalang-kamatayan." Roma 2:7

"Tulad ng Araw"

Sa pamamagitan ng mga saksi ni Jesus ng kasalukuyang panahon, ipinangangaral ang ebanghelyo hanggang dumating ang "wakas" - ang wakas ng panahon. Ang parabula ni Jesus tungkol sa trigo at mga makamulâ ay nagsasalita rin tungkol sa wakas ng kapanahunan. Ang mga saksi ni Jesus ay, sa parabulang ito, tinatawag na "mga anak ng kaharian," at kapag ang gawain ng pag-aani ay ganap nang natapos, ang mga "anak ng kaharian" na ito ay sinasabing "liliwanag na parang araw sa kaharian ng kanilang Ama." Mateo 13:38,43

Ang pagliliwanag na ito na parang araw ay magaganap sa pakikipag-isa kay Jesus, ang hinulaang "Araw ng katuwiran" na sisikat na may "pagpapagaling sa kanyang mga pakpak" upang liwanagan at pagpapalain ang buong sangkatauhan. (Malakias 4:2). Ang mga saksi ni Jesus, nang sama-sama bilang nagwawalang kongregasyon, ay magiging bahagi ng "Araw ng katuwiran," at kasama ni Jesus ay gagawing punuin ang buong lupa ng kaalaman sa kaluwalhatian ng Diyos, "na gaya ng pagtakip ng tubig sa dagat." Isaias 11:9; 40:5

Kaya, nakikita natin na nang sinabi ni Jesus sa iilang alagad na pinangaralan Niya sa Mabundok na Sermon, "Kayo ang liwanag ng mundo," ang ibig

Niyang sabihin ay sa huli, magiging higit pa sila kaysa sa isang liwanag na "nasa" mundo lamang. Sa huling nabanggit na limitadong paraan pa lamang nila pinayagang magliwanag ang kanilang liwanag hanggang ngayon. Hindi ito dahil sa kakulangan ng sigasig o kasiglahan sa kanilang panig, kundi dahil sa mga limitasyong pantao.

Tulad ng ipinaliwanag ni Jesus, kinamumuhian ng kadiliman ng mundong ito ang liwanag, at dahil dito, ang mga naninirahan sa kadiliman ay karaniwang lumalayo sa liwanag kahit na nakikita pa nila ito. Si Satanas ang pangunahing may pananagutan dito. Bilang diyos ng mundong ito, pabulag niya ang isipan ng mga hindi nananampalataya, "upang hindi nila makita ang liwanag ng ebanghelyo na nagpapahayag ng kaluwalhatian ni Cristo, na siyang larawan ng Diyos." 2 Corinto 4:4

Kapag ang "Araw ng katuwiran" ay sumibol na may "pagpapagaling sa kanyang mga pakpak," at ang "mga anak ng kaharian" ay suminag kasama niya, ang Satanas ay mabibigkis, upang "hindi na niya mailigaw ang mga bansa." (Pahayag 20:1-3). Sa pinuno ng "kadiliman" (Efeso 6:12) na pinigilan nang makialam sa pagliliwanag ng liwanag mula sa maringal na "Araw" na iyon, magkakaroon ang buong mundo ng ganap na pagkakataon na makilala si Jehova, ang tunay na Diyos, at ang kaniyang minamahal na Anak na namatay para sa kanila upang sila'y mabuhay. Kanita'y mapatutunayan sa lahat ang dakilang katotohanang si Jesus ay naghandog ng pantubos para sa lahat. 1 Timoteo 2:4-6

Ang gawain ng pagbibigay-liwanag sa buong sangkatauhan ay mangangailangan ng isang libong taon, ang isang libong taon ng kaharian ni Cristo. Una, ang nabubuhay na henerasyon ay magkakaroon ng "dalisay na wika" na binanggit ng propeta Zephaniah. (Zefanias 3:8,9). Ito ay magaganap kaagad pagkatapos ng "apoy ng selos [ng Diyos]" ay nagwasak sa simbolikong lupa—ang kasalukuyang masasamang sistema nito—sa dakilang "panahon ng kapighatian, na hindi pa naganap mula nang magkaroon ng bansa." Daniel 12:1

Marami sa mga dadaan sa "aping" iyon ay lubos na mangmang tungkol sa tunay na Diyos, kaya't kinakailangang maibigay sa kanila ang dalisay na mensahe ng katotohanan ng E, upang magkaroon sila ng pagkakataong makilala at paglingkuran ang Diyos nang wasto, "sa isang pagkakaisa." Gayunpaman, iyon ay magiging simula pa lamang. Susunod ang paggising ng napakaraming bilyon na mga namatay. Habang naririnig ng bawat henerasyon sa kanila ang tinig ng Panginoon na tinatawag sila palabas ng libingan, kakailanganin din nilang maging liwanag. Kaya, bagaman ang "Araw" ay liliwanag sa buong Milenyo, malapit na lamang sa wakas na ang kadiliman ng mahabang gabi ng kasalanan at kamatayan ay tuluyang mawawala mula sa isipan ng lahat ng tao.

Ibinibigay sa atin ng propeta Zacarias ang isang magandang halimbawa nito. Tinalakay niya ang libong taon ng paghahari ni Cristo—ang panahong ang "Araw ng katuwiran" ay liliwanag—bilang isang "araw." Sinabi

niya, "Ito ay magiging isang natatanging araw—isang araw na kilala lamang ng Panginoon—na walang pagkakaiba sa pagitan ng araw at gabi. Pagdating ng gabi, magkakaroon ng liwanag." Zacarias 14:7

"Sa araw na iyon," ipinagpapatuloy ng propeta, "ay lalabas ang buhay na tubig mula sa Jerusalem." (Zacarias 14:8). Ang "ilog" na ito ay ipinakita sa Pahayag 22:1,2 na dumadaloy mula sa "trono ng Diyos at ng Kordero." Sa magkabilang gilid ng ilog ay ang simbolikong "punong-kahoy ng buhay," na nagbubunga ng lahat ng kinakailangang prutas na nagbibigay-buhay, at ang "mga dahon ng punong-kahoy" ay "para sa paggaling ng mga bansa." Doon sasabihin ng "Espiritu at ng Nobya," "Magsiparito. ... kumuha kayo ng tubig ng buhay nang walang bayad." Pahayag 22:17

Kaya, sa magandang kombinasyong ito ng mga simbolo, inilalarawan ang hinaharap na gawain ng mga kasalukuyang saksi ni Jesus. Sa kasalukuyan, ang mensahe namin sa lahat ng lubos na nananampalataya ay pasanin ang kanilang krus at sundan si Jesus patungo sa kamatayan. Kapag nakumpleto na ang gawain ng pagpili sa tapat na klaseng ito - ang Cristo, ulo at katawan - at ang liwanag tungkol sa plano ng Diyos ay mailantad na sa buong sangkatauhan, ang paanyaya ay para sa lahat, "Halina ... kunin ninyo nang libre ang tubig ng buhay."